

CHƯƠNG BỐN MƯƠI

GIÓ MƯA ĐUA ĐẾN

Phượng Tam tiên sinh cuối cùng rồi cũng phải uống loại giải dược của Hồ Lão Lão.

Những con độc vật trong chần đã bị Châu Lệ Nhi dụ dẫn cho vào một chiếc bao lớn.

Chất độc trong người đã được giải, lão còn cần chi đến những con vật trấn áp độc tánh đó nữa.

Châu Lệ Nhi hết sức hân hoan, nó cười, nó nói luôn miệng.

Du Bội Ngọc trái lại, trải qua nhiều biến cố trong một đêm, một ngày, tâm thần căng thẳng quá độ, hết muốn nói năng gì.

Phượng Tam xếp bằng tròn trên giường, cau mày hỏi :

- Vậy ra, chính là Nộ Chân Nhân? Nghe nói lão ấy có khí công rất cao, cát hạ có thấy lão ấy xử dụng chứ?

Du Bội Ngọc thở dài :

- Đúng là danh bất hư truyền!

Châu Lệ Nhi cười nhẹ :

- Vô luận khí công của lão cao đến mức độ nào cũng chẳng đáng sợ! Bây giờ thì chất độc trong người tam thúc đã được giải trừ rồi, chúng đến một, ta tĩa một, đến hai, ta tĩa hai!

Du Bội Ngọc trầm ngâm một lúc, đoạn thốt :

- Tại hạ nhận ra, tiền bối đúng là bậc đại nhân đại nghĩa, song những người kia kéo đến đây, cũng chẳng phải là họ không có đạo lý ...

Châu Lệ Nhi trừng mắt :

- Đạo lý gì? Đạo lý của quý phái không? Cát hạ thử giải thích cho mọi người nghe đi!

Du Bội Ngọc trầm giọng :

- Chỉ vì việc làm của cô nương ...

Châu Lệ Nhi suýt nháy dựng lên :

- Chắc chúng đã nói gì với cát hạ? Trên giang hồ, có biết bao người thất tung, tất cả đều bị tôi sát hại hết sao?

Du Bội Ngọc thở dài :

- Chính họ nói thế!

Châu Lệ Nhi cười lạnh :

- Nhưng cát hạ có biết những người đó tại sao lại vào gian nhà này chẳng?

Du Bội Ngọc lắc đầu :

- Tại hạ làm sao biết được, cô nương!

Châu Lệ Nhi hừ một tiếng :

- Có người muốn khi phụ tôi, có người toan cướp giết, ai ai đến đây cũng có ác ý cả. Sở dĩ tôi phải chạm đến những người đó là vì họ đáng chết, nếu cát hạ thấy được cái bọn tham tài, háo sắc đó tỏ thái độ với tôi, hẳn cát hạ cũng đã vì tôi mà xuất thủ, huống hồ tôi là nạn nhân? Có đúng vậy không?

Du Bội Ngọc cười khổ :

- Tuy cô nương nói nghe có lý, song ...

Châu Lệ Nhi chẹn lời :

- Tam thúc vì cứu người mà trúng độc, tuy dùng nội lực bức dồn độc khí xuống đan điền, song tình trạng đó không thể kéo dài lâu, tự nhiên phải tìm một phương pháp gì khử trừ chất độc ra ngoài, do đó cần đến sự hỗ trợ công lực của người ngoài. Bằng chẳng làm vậy, thì Tam thúc đã chết từ lâu. Cát hạ nghĩ xem Tam thúc đáng sống hay đáng chết?

Du Bội Ngọc trầm ngâm một lúc lâu, đoạn thở dài thốt :

- Việc trong thiên hạ phải trái, ngay gian, người ngoài cuộc không thể nào nhận xét đúng tình, đúng cách được! Tại hạ nhìn nhận mình lầm!

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Còn một điểm này, Tam thúc dùng môn công thần bí kỳ diệu hút công lực của ngoại nhân, cái công lực vay mượn đó tiêu hao nhanh chóng, cho nên thành thạo phải tìm người mà mượn tạm công lực ...

Quách Phiến Tiên hỏi :

- Phượng lão tiên bối đã dùng công lực bức xuất khí độc, sao lại còn dùng đến những loài độc vật đó?

Châu Lệ Nhi giải thích :

- Sau mỗi lần Tam thúc bức xuất độc khí, chân lông nở ra, chân lông cũng hô hấp như mũi và qua sự hô hấp đó, độc khí lại hút trở vào người. Thoạt đầu, Tam thúc chưa minh bạch sự kiện đó, nên phải khổ sở mấy tháng, mãi sau này mới thức ngộ ra, do đó người mới dùng đến các loài độc vật, chúng hút cả những độc khí mỗi lần bức xuất. Các vị đã hiểu chứ?

Có ai hiểu được sự thần bí gần như hoang đường thế? Nếu nó không giải thích rành mạch, thì vĩnh viễn họ mang niềm thắc mắc nan giải, dù chính mắt họ mục kích một sự việc khó tin.

Du Bội Ngọc lại hỏi :

- Phượng lão tiền bối trúng độc rồi, lại làm dao động đến chân lực, chắc không thể đi xa được nên phải lưu lại tòa tiểu lâu này mãi đến ngày nay để dưỡng bệnh, có đúng vậy không?

Châu Lệ Nhi gật đầu :

- Cũng may Tam thúc có loại Hóa Cốt Đơn, nếu không thì tôi chẳng biết làm sao với những xác chết đó!

Quách Phiến Tiên cười nhẹ :

- Và cô nương đã dùng Hóa Cốt Đơn để thủ tiêu những người mà giang hồ cho rằng mất tích?

Châu Lệ Nhi hừ một tiếng :

- Hóa Cốt Đơn là loại kỳ dược, rất khó chế luyện, ai lại dùng đối với cái loại lang sói đó! Chúng có chết, tôi có cách thủ tiêu xác chúng, có khi nào lại phí phạm Hóa Cốt Đơn?

Du Bội Ngọc thở dài :

- Bây giờ thì tại hạ đã minh bạch lắm rồi!

Bồng Chung Tịnh kêu lên :

- Các vị xem kìa, Phượng lão tiền bối làm sao thế?

Mọi người nhìn sang Phượng Tam.

Lão đang thở hổn hển, toàn thân rung rung, mồ hôi đổ ra như tắm.

Sao lại thế? Rõ ràng Hồ Lão Lão đã trao thuốc giải độc kia mà? Và còn nghi ngờ gì nữa, chính loại thuốc giải đó đang phát tác, hạnh hạ lão?

Sao lạ thế?

Châu Lệ Nhi òa khóc, ôm Phượng Tam hỏi gấp :

- Tam thúc còn nhìn thấy tôi chẳng? Còn nghe tôi nói đây chẳng?

Phượng Tam nhắm mắt, nghiến răng, không nói tiếng nào.

Châu Lệ Nhi gào lên :

- Chính các vị cũng thấy rõ như tôi, đúng là giải dược chứ? Sao bây giờ lại ra thế này?

Ngân Hoa Nương vọt cười nhẹ :

- Tôi biết tại sao!

Châu Lệ Nhi vọt đến trước mặt nàng :

- Cô nương biết!

Ngân Hoa Nương gật đầu :

- Phải!

Châu Lệ Nhi gằn giọng :

- Hồ Lão Lão để lẫn lộn thuốc độc trong hộp! Thay vì trao thuốc giải, bà ta trao thuốc độc?

Ngân Hoa Nương lắc đầu :

- Không! Thật sự bà ta đưa thuốc giải chứ chẳng phải thuốc độc đâu!

Châu Lệ Nhi tròn mắt :

- Đã là thuốc giải, tại sao Tam thúc lại bị hành hạ như vậy?

Ngân Hoa Nương giải thích :

- Phượng lão tiền bối đã bị trúng độc khá lâu, người dùng công lực bức xuất độc khí mãi, công lực đó tản mát khắp nơi không còn đủ sức duy trì sự công phạt của giải dược, thành ra bị hành hạ như vậy! Cho nên, thuốc giải mà dùng không đúng thời gian vẫn có hại như thuốc độc!

Quách Phiến Tiên kêu lên :

- Độc thật! Hồ Lão Lão dùng giải dược hãm hại Phượng lão tiền bối! Ai dám nghĩ là bà ta ác đâu? Bà làm vậy, đến thánh cũng phải lầm!

Châu Lệ Nhi lại khóc to hơn.

X

Chỉ còn hai khắc thời gian nữa là đến giờ hẹn ước đấu với bọn Du Phóng Hạc, và Phượng Tam tiên sinh lại như thế này, thì làm sao?

Du Bội Ngọc vụt đứng dậy, cao giọng thốt :

- Châu cô nương! Đưa Phượng lão tiền bối đi nơi khác gấp! Các vị cũng nên đi hết! May ra mới thoát nạn!

Châu Lệ Nhi hấp tấp hỏi :

- Còn cát hạ? ...

Du Bội Ngọc đáp :

- Chung quang đây, dĩ nhiên phải có mai phục, nhưng cô nương và Quách Phiến Tiên hiệp sức thì thoát đi không khó khăn lắm! Chỉ sợ có một điều, Nộ Chân Nhân nghe tin, cấp tốc đến đây, do đó tại hạ phải ...

Châu Lệ Nhi trố mắt :

- Cát hạ định lưu lại đây? ...

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Dù tại hạ kém võ công, song có cách đối phó với họ ít nhất cũng trong thời gian ngắn. Trong thời gian đó, cô nương đã đi được khá xa ...

Chàng dừng lại một chút, rồi trầm giọng thốt :

- Ở lại tất cả là chết tất cả. Chi bằng để một mình tại hạ ở lại, may ra tất cả cùng thoát nạn. Huống chi, họ đến đây, chẳng phải để tìm tại hạ! Cô nương hiểu mục tiêu của họ như thế nào rồi chứ?

Châu Lệ Nhi hỏi :

- Họ không tìm cát hạ, tại sao cát hạ chịu chết một cách vô lý? ...

Du Bội Ngọc từ từ thốt :

- Mỗi một người có một lúc nào đó cũng cam tâm chịu chết, cô nương có hiểu như vậy chăng?

Ngân Hoa Nương cười lạnh :

- Tôi cứ đinh ninh cát hạ là người cẩn thận, xem mạng sống của mình rất trọng, không ngờ bỗng nhiên hành động hồ đồ! Không hiểu tại sao cát hạ ngu như vậy?

Du Bội Ngọc điềm nhiên :

- Mỗi một người ít nhất cũng có một lần ngu trong đời, đã chắc gì tại hạ ngu? Chỉ sợ những kẻ cho là tại hạ ngu, những kẻ đó mới thật là ngu, vì không biết cái ngu của tại hạ!

Quách Phiến Tiên cười nhẹ :

- Đại trượng phu có việc không nên làm. Du huynh đúng là một tay hiệp sĩ trên đời! Chúng ta đừng làm cho Du huynh phật ý!

Du Bội Ngọc lạnh lùng :

- Tôi đã quyết tâm! Các vị cứ đi đi!

Phượng Tam vụt mở mắt ra, nhìn Du Bội Ngọc, cao giọng hỏi :

- Cát hạ có ý đó, hẳn đã cho lão phu là ham sanh hý tử à?

Du Bội Ngọc thở dài :

- Tại hạ đâu có dám nghĩ như vậy! Bất quá ...

Phượng Tam hừ một tiếng :

- Sinh tử là điều khó khăn! Song nếu phải chọn, đại trượng phu còn chọn gì hơn cái chết?

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Tiền bối nói đúng! Tại hạ hiểu!

Phượng Tam tiếp :

- Cho nên cát hạ tình nguyện ở lại?

Du Bội Ngọc lại gật đầu :

- Phải!

Phượng Tam sôi giận :

- Thế tại sao cát hạ bảo lão phu trốn đi? Cát hạ muốn lão phu nhận cái nhục, để thành toàn danh dự cho cát hạ phải không?

Du Bội Ngọc sợ hãi, cúi đầu :

- Tại hạ nào dám có ý đó?

Quách Phiến Tiên đã đứng lên, chuẩn bị dời đi, liền ngồi xuống, cười khổ :

- Nếu chúng ta ở lại, quyết tử chiến với họ. Bất quá nếu vận số chúng ta còn thì ít nhất chúng ta cũng duy trì được một lúc mới chết!

Phượng Tam chớp chớp mắt hỏi Du Bội Ngọc :

- Cát hạ cho rằng chúng ta phải bại?

Du Bội Ngọc còn lạ gì thực lực của song phương? Chàng cười khổ :

- Tiền bối thì không thể xuất thủ, mà tại hạ cũng không thể thủ thắng, điều đó...

Phượng Tam vỗ tay mạnh xuống giường, kêu ầm một tiếng :

- Lão phu chết, chẳng có gì đáng tiếc hận! Chỉ biết có một điều là không thể để cho bọn thất phu đó hạ nhục!

Không cho người ta hạ nhục, là phải đánh! Và đánh là phải thắng?

Châu Lệ Nhi kinh hãi kêu lên :

- Vô luận làm sao, Tam thúc không nên xuất thủ!

Phượng Tam nhìn Du Bội Ngọc, từ từ hỏi :

- Lão phu có thể mượn công lực của người, hẳn cũng có thể cho người mượn công lực chứ? Có phải vậy chăng?

Châu Lệ Nhi lại kêu lên :

- Tam thúc cho người mượn trọn công lực, rồi làm sao bức trụ độc khí?

Phượng Tam nổi giận :

- Chết vì độc khí nhục, hay chết vì tay chúng nhục? Cho mượn công lực, chẳng thành vấn đề, chỉ cần biết là có người chịu nhận hay không?

Quách Phiến Tiên và Ngân Hoa Nương sáng mắt!

Họ nghĩ, nếu Phượng Tam tiên sinh cho họ mượn công lực của lão, họ sẽ trở thành nhân vật thượng đỉnh trong nháy mắt, khỏi cần phải tu luyện lâu năm!

Và họ hy vọng tiên sinh đề nghị với họ, chọn họ để cho họ mượn công lực.

Nhưng rồi họ nghĩ, công lực của Phượng Tam có còn được bao nhiêu? Chắc gì với số công lực còn sót lại của lão, cộng với công lực của họ, họ chống cự nổi Nộ Chân Nhân?

Họ sợ, họ không còn hy vọng nữa, họ cúi mặt xuống, lo ngại lão chọn họ.

Chung Tịnh chợt hỏi :

- Tiền bối có thể cho người khác mượn công lực để giao đấu, tại sao tiền bối không dùng công lực đó để nghênh chiến?

Phượng Tam mỉm cười :

- Cho mượn công lực, hễ lão phu phải giữ một phần bức trụ độc khí, lão phu cứ bình tĩnh bức trụ độc khí, khỏi phải chuyên chú kháng địch. Giả như cùng người giao thủ, rất có thể lão phu dốc toàn lực đối phó, trong lúc đó, độc khí mất sự kiềm giữ, phát tác lên, có phải nguy hại không? Lão phu tránh cái phân tâm, giữ cái chuyên tâm. Đạo lý là thế!

Chung Tịnh ướm một câu :

- Tiền bối xem, tôi có thể thay tiền bối giao thủ với họ chăng?

Phượng Tam thốt :

- Cô nương quên hận, hận tình xuất lực hộ lão phu, đáng ngại lắm. Song bản chất của cô nương rất đơn bạc, nếu lão phu chuyển sang công lực, cô nương không thọ nhận nổi đâu. Như vậy là có hại cho cô nương!

Lão thoảng nhìn qua Du Bội Ngọc.

Chung Tịnh kêu lên :

- Du công tử! Chẳng lẽ công tử từ chối?

Du Bội Ngọc thở dài :

- Tại hạ có khi nào chẳng muốn xuất lực làm một việc hữu ích cho Phượng lão tiền bối? Song thừa cái nguy của người mà thủ lợi cho mình thì ...

Chung Tịnh cao giọng :

- Chính lão tiền bối muốn như vậy. Nào phải công tử lợi dụng cơn nguy của người!

Phượng Tam trầm giọng :

- Cát hạ không thừa cái nguy của lão phu thì lão phu cũng chẳng thể lợi dụng cái lương tâm của cát hạ! Bây giờ chỉ còn cách cát hạ nhận lão phu làm sư phụ. Vì đệ tử hy sinh cho sư phụ, sư phụ ban bố ân huệ cho đệ tử, như vậy là hợp lý, cát hạ nghĩ sao?

Du Bội Ngọc giật mình :

- Nhưng ... nhưng ...

Phượng Tam cười nhẹ :

- Nói thế, chứ lão phu chỉ mong cát hạ gọi lão phu là huynh trưởng cũng đủ lắm rồi! Tình huynh đệ còn khăng khít hơn tình thầy trò chứ, có đúng vậy chăng?

Lão gật gù tiếp :

- Có một nghĩa đệ như cát hạ, lão phu có chết cũng vui!

Châu Lệ Nhi vụt kêu lên :

- Thúc thúc!

Hai tiếng đó khích động mạnh Du Bội Ngọc.

Chàng vừa sợ vừa mừng.

Sợ vì mình không chắc làm tròn sự ủy thác, mừng vì kết giao với bậc kỳ nhân.

Và cuộc chiến này, chàng phải thắng! Thắng bằng mọi giá, chàng có thắng nổi chăng?

X

Gió thổi mạnh từng cơn.

Đêm xuống dần dần, thời khắc trôi qua, thời khắc càng qua, tim người càng hồi hộp.

Bất cứ cái gì đang chờ đợi, dù cái đó chậm đến, rốt cục cũng phải đến.

Đèn trong tiểu lâu đã tắt.

Trong tối tăm, cảnh tử tịch càng nặng nề.

Phượng Tam tiên sinh ngồi xếp bằng tròn trên giường, bất động như một pho tượng.

Tất cả mọi người đều bất động, chẳng phải chỉ một Phượng Tam.

Bất quá, họ còn hô hấp, bởi họ chẳng phải là người chết.

Châu Lệ Nhi tựa mình vào người Phượng Tam, chừng như nó không muốn rời xa Tam thúc nó, nếu nó rời xa, chắc chắn là nó không còn gần tam thúc nó được! Nó linh cảm một bất tường, nó nghĩ thời gian gần gũi tam thúc nó chẳng còn bao lâu nữa.

Du Bội Ngọc đã tiếp nhận công lực của Phượng Tam rồi, công lực đó đã hòa cùng công lực của chàng rồi, song chàng không an tâm bởi đối thủ của chàng trong chốc lát đây là Nộ Chân Nhân, một nhân vật thượng đỉnh, ngang bậc thầy của Du Phóng Hạc, Quân Hải Đường...

Trước đó mấy khắc thời gian, chàng không tưởng là mình sẽ đối chiến với Nộ Chân Nhân.

Bây giờ tình thế chuyển biến, chàng đương nhiên trở thành đấu thủ của lão ấy. Dù chàng không nắm cái cơ tất thắng, chàng cũng không sợ.

Không! Chàng không sợ chết!

Cái điều làm cho chàng không yên tâm là sự chuyển biến của tình hình.

Chàng có một vinh dự quá lớn.

Bởi, giao thủ với Nộ Chân Nhân, là một vinh dự mà một hạng người như chàng khó mà mơ vọng. Dù chàng dám liều chết song chắc gì Nộ Chân Nhân giao đấu?

Nếu là một vinh dự cho chàng, dự trái lại, không là một vinh dự cho Nộ Chân Nhân, bởi có bao giờ người có thân phận như lão lại chịu giao đấu với chàng?

Cho nên chàng không yên tâm.

Quách Phiến Tiên tựa mình bên khung cửa sổ, nhìn ra cảnh đêm mờ mịt huyền ảo.

Lòng y cũng mờ mịt lung...

Không rõ cửa nhà ai đó, then cài không kỹ, gió mở tung ra, rồi cũng theo gió, quạt qua, quạt lại, kêu ken kết, ken kết...

Một vài con chó sủa, thu hình nơi góc tường nhà có tiếng ken kết, giật mình, sủa gâu gâu lên...

Tiếng chó sủa khơi khơi, thỉnh thoảng vang lên nghe rợn người.

Không gian chìm trong thâm trầm...

Bỗng, từ nơi đầu đường hoang vắng, có bóng đèn hiện ra. Đèn loại đèn hồng, chao chao theo gió, chập chờn như lửa ma.

Quách Phiến Tiên thở dài :

- Đến! Đến rồi! Trước sau gì cũng đến!

X

Đèn đi tới từ từ.

Rồi đèn dừng lại dưới tiểu lâu.

Qua ánh đèn mờ mờ, Quách Phiến Tiên thấy nhiều bóng người dao động. Người nào cũng có bước chân trầm trọng, thần sắc trầm trọng. Ánh mắt của họ sáng lạ lùng, chừng như bao nhiêu tinh thần đều tập trung vào ánh mắt.

Rồi một giọng nói sang sảng vang lên :

- Thập Vân, đệ tử Thiên Diệu Quân tại Thanh Thành, xin yết kiến!

Châu Lệ Nhi thấp giọng hỏi :

- Thập Vân là ai?

Du Bội Ngọc đáp :

- Cao đồ của Nộ Chân Nhân!

Châu Lệ Nhi ả một tiếng, đoạn cất cao giọng :

- Cửa đã mở sẵn, cứ lên!

Một lúc sau, có tiếng chân người dẫm lên thang, tiếng chân một người từ từ bước.

Tiếng chân vang đều đều, không đậm mà nghe rất mạnh, chứng tỏ người nào đó có công phu hạ bàn rất thâm hậu, con người đó xuống tấn rồi, hần phải vững như núi.

Cũng như Du Bội Ngọc lúc đầu, mọi người đều kinh ngạc, không tưởng là Nộ Chân Nhân lại có một đệ tử như vậy.

Trên tiểu lầu, bóng tối dày đặc. Từ bên dưới vừa lên, Thập Vân chẳng nhìn thấy ai cả. Tuy nhiên, y bình tĩnh như thường, y lên tòa tiểu lầu rồi, y đứng lặng tại chỗ.

Châu Lệ Nhi cười lạnh :

- Bọn chúng ta tại đây, người là gì đứng sững đó?

Thập Vân không phần nộ, nhìn thoáng qua nó rồi cúi đầu, từ từ bước tới, nghiêng mình chào :

- Thập Vân kính bái Phượng lão tiền bối!

Phượng Tam buông gọn :

- Bất tất thủ lễ!

Thập Vân hai tay đưa tẩm thiếp lên :

- Minh chủ vũ lâm, Du tiền bối, cùng gia sư và quần hùng đang ở dưới lầu, chờ được tiếp kiến Phượng lão tiền bối! Thập Vân thỉnh cầu lão tiền bối cho biết tôn ý!

Châu Lệ Nhi cười lạnh :

- Giả như Tam thúc đáp rằng không thì các người đó có lên lầu chăng?

Thập Vân cúi đầu :

- Thập Vân chỉ vâng lệnh đến đây thỉnh cầu ý kiến, ngoài ra chẳng hiểu gì hơn!

Châu Lệ Nhi trầm giọng :

- Chứ người còn hiểu gì hơn?

Thập Vân điềm nhiên :

- Thật vậy, cô nương! Tại hạ chẳng hiểu gì hơn ngoài sứ mạng thỉnh ý lão tiền bối!

Châu Lệ Nhi cười lạnh :

- Không lẽ cao đồ của Nộ Chân Nhân lại là một kẻ túi cơm giá áo, ngoài sự ăn nó mặc ấm, chẳng biết gì cả?

Thập Vân mỉm cười :

- Thầy cao sáng nhưng trò thấp tối, chính đó là điều gia sư hết sức hổ thẹn với giang hồ!

Đối đáp tròn ý, trọn lễ, thái độ bình hòa, thuận không màng, nghịch chẳng ngán, trên thế gian này có mấy tay như Thập Vân?

Châu Lệ Nhi bình sanh chưa gặp một thanh niên nào cỡ đó, bất giác giật mình.

Phượng Tam thở dài :

- Nộ Chân Nhân có đồ đệ như người thật đáng hãnh diện!

Thập Vân nghiêng mình :

- Tiên bối quá khen, tại hạ thẹn vô cùng!

Phượng Tam tiếp :

- Nhờ cát hạ phục linh sư, Phượng Tam này đang chờ được lãnh giáo cao hiên!

Thập Vân vái dài :

- Đa tạ lão tiên bối!

Y từ từ quay mình, từ từ bước, xuống cũng như lên, thân trầm ổn, dáng chững chạc.

Châu Lệ Nhi cười lạnh :

- Đến đây là để giết người, còn bày chi những cái sáo đáng tởm đó? Ta lợm giọng quá!

Nó cố ý nói to cho Thập Vân nghe lọt, song Thập Vân phớt tỉnh như thường.

Phượng Tam trầm giọng :

- Những người đó có thân phận tông chủ, họ có cái khí độ của họ, họ không để mất uy danh. Tôn trọng người ngoài là họ tự tôn trọng đấy!

Châu Lệ Nhi không dám nói gì thêm, song nó không phục, nó cho rằng đối phương kém thành thật, đối phương càng tỏ ra nhân nghĩa là càng biểu lộ dã tâm. Nó cho là một bọn giả dối.

Có ánh đèn chiếu nơi cầu thang.

Nhưng bọn Du Phóng Hạc không thể thất lễ, họ treo ngọn đèn nơi giữa cầu thang chứ không mang luôn lên lầu.

Trong ánh sáng mờ mờ, một người bước lên.

Người lên đầu tiên là Du Phóng Hạc, khí độ trang nghiêm, thần sắc oai hùng.

Dù Nộ Chân Nhân có thanh danh to lớn song Du Phóng Hạc là minh chủ võ lâm, nên Nộ Chân Nhân phải để cho Du Phóng Hạc lãnh vai trò hướng dẫn.

Thấy Du Phóng Hạc, Du Bội Ngọc nghe máu trong người sôi sục, phải cố gượng lắm mới giữ được khí độ bình thản.

Du Phóng Hạc vái dài, thốt :

- Du Phóng Hạc, một tên hậu sanh vùng Giang Nam, từ lâu đã mộ oai danh Phượng lão tiên bối, hận mình kém phúc chẳng được bái kiến kỳ nhân, mãi đến hôm nay mới có cái vinh dự lãnh bái cao hiên!

Phượng Tam điềm nhiên hỏi :

- Cát hạ là đương kim minh chủ vũ lâm?

Du Phóng Hạc cúi đầu :

- Quần hùng vui miệng gọi thế, tại hạ có dám nhận đâu!

Phượng Tam không nhìn lão nữa, chừng như thất vọng, chừng như khinh miệt, chỉ lạnh lùng thốt :

- Vậy xin mời ngồi!

Bỗng mùi thơm tỏa ra nồng nặc khắp gian lâu, mùi thơm của một loài hoa quý.

Quách Phiến Tiên biến sắc.

Y đã lui về một góc lâu từ lâu, bây giờ y càng thu mình như muốn biến mất.

Du Bội Ngọc biết ngay Hải Đường phu nhân sắp xuất hiện. Chàng hồi hộp vô cùng, tự hỏi chàng có biết Lâm Diêu Bình có đi cùng với bà hay chăng?

Rồi Hải Đường phu nhân lên lầu.

Bà thấy Du Bội Ngọc, chừng như bà có điểm phốt nụ cười. Nhưng bà còn bận hưởng sang Phượng Tam làm lễ :

- Quân Hải Đường, người đất Cô Tô, kính chào công tử!

Còn ai không muốn nhìn qua bà ta, bởi xưa kia bà từng nổi danh là một mỹ nhân? Vả lại, hai tiếng công tử do bà vừa thốt ra, nhắc nhở đến đoạn đời son trẻ, trong đoạn đời đó, Phượng Tam hẳn không phải là một bóng mờ!

Song, Phượng Tam lạnh lùng thốt :

- Tốt lắm! Xin mời ngồi!

Người thứ ba, y phục chấp vá, đứng lặng, không làm lễ, thần thái cao ngạo.

Phượng Tam bĩu môi :

- Bang chủ Cái bang?

Người đó lạnh lùng :

- Hồng Liên Hoa!

Không đợi mời ngồi, y bước đến bên cửa sổ, ngồi ngay lên bệ cửa.

Tuy Phượng Tam mời ngồi, Du Phóng Hạc và Quân Hải Đường vẫn đứng, bởi không có chiếc ghế nào cả!

Một tiếng bình vang lên.

Thì ra, từ dưới lầu, một bóng người, không leo thang mà lại bay lên, rồi đáp xuống sàn lầu.

Người đó rất lùn, rất nhỏ, vận đạo bào, vừa đáp xuống, liền hưởng sang Phượng Tam hỏi gấp :

- Người là Phượng Tam?

Châu Lệ Nhi trả miếng liền :

- Người là Nộ Chân Nhân?

Nộ Chân Nhân sôi giận :

- Cái danh của ta, bị con tiện tỳ tùy tiện gọi như thế à?

Châu Lệ Nhi điềm nhiên :

- Cái danh của tam thúc, bọn lông lá các người tùy tiện gọi được à?

Nộ Chân Nhân quát mắt, bắn lửa giận, hét lớn :

- Thập Vân đâu? Lại đây gấp!

Thập Vân đến bên cạnh, liền chấp tay hỏi :

- Sư phụ có điều chi phân phó?

Nộ Chân Nhân lại hét :

- Con bé đó vô lễ, bẻ răng nó cho ta!

Thập Vân cúi đầu :

- Vâng!

Nhưng y vẫn đứng yên tại chỗ, không nhích chân.

Nộ Chân Nhân lại quát lớn :

- Tại sao người đứng đờ ra đó?

X